

отъ населението. Макаръ и невежа въ медицината, азъ все пакъ успѣвахъ да преглеждамъ по петдесетина болни на день. Малари-ята и сродни на нея болести сж силно разпространени тукъ, благодарение на многобройнитѣ москити (единъ видъ комари) и други насѣкоми, които жиятъ хората. Горчивия хининъ туземцитѣ лапаха като бонбони. Тѣ го нарекоха „лѣкарство на бѣлитѣ“ и тѣй имъ се поревна, че мнозина се преструваха на болни, само да получатъ хининъ.

Религията на туземцитѣ е твърде смѣтна. Видѣхъ нѣколко дървени идоли, на които се молятъ, да увеличатъ плодородието на ориза. Къмъ мртвитѣ се отнасятъ съ голѣма почитъ и имената имъ произнасятъ шепнишкомъ. Грижатъ се нѣжно за своитѣ болни, а тѣлата на умрѣлитѣ поставятъ въ красиво нашарени и затворени сандѣци, които закрепяватъ високо между клонитѣ на дърветата.

Сватбитѣ се празнуватъ съ голѣмо веселие отъ цѣлото село. Момата и момъкътъ още преди брака живѣятъ заедно, за да се увѣрятъ, да ли се обичатъ сериозно. Следъ този пробенъ периодъ, ако не се раздѣлятъ, вѣнчаватъ се тържествено и обикновено живѣятъ щастливо до самата си смъртъ. Освенъ единъ широкъ поясъ около кръста и бедрата, туземцитѣ не носятъ никакво друго облѣкло и, въпрѣки това, азъ мисля, че животътъ имъ е по-скроменъ и по-нравственъ, отколкото животътъ въ нашитѣ голѣми градове.

Занимаватъ се съ обработване на оризъ и съ ловъ. Женитѣ помагатъ на мъжетѣ въ работата, носятъ вода, дърва и пр.

Мъжетѣ се въоръжаватъ съ тояги или съ дълги стоманени ножове, които тѣ сами си коватъ много изкусно отъ желѣзна руда. Понѣкога тѣ отиватъ на продължителенъ ловъ за дивечъ или за глави отъ съседнитѣ враждебни племена и се бавятъ до шестъ и повече месеци.

При все, че сж тѣй затѣнтени въ горитѣ, туземцитѣ показватъ горещо желание да се учатъ и съ голѣмо любопитство разпитватъ за живота въ другитѣ страни. Тѣ нѣматъ писменостъ. Обичатъ да татуиратъ тѣлата си съ помощта на индийско мастило и тютюновъ сокъ. Мнозина, обаче, при тази операция умиратъ отъ заразяване на кръвта.

Модата налага тукъ и друго изискване. Пробиватъ ушитѣ на всѣко дете, щомъ стане на шестъ месеца и въ пробитата дупка пхватъ тънка пръчица. Постепенно числото на пръчицитѣ се увеличава и кога детето стане на две години, въ ушитѣ му се отварятъ грамадни дупки съ цѣлъ снопъ пръчици. Пръчицитѣ замѣнятъ съ костени пръстени, които отъ време на време замѣстятъ